

МИЛИЦА МИЛЕНКОВИЋ

ДЕТИЊСТВО И ЗАВИЧАЈ У ЗБИРЦИ ПЕСАМА *ЖАЛАЦ ВЕРОЉУБА ВУКАШИНОВИЋА*

Над циклусом песама „Звуци нестале хармонике”

САДРЖАЈ: Рад се бави тематским и мотивским слојевима детињства и завичаја у збирци песама *Жалац* Верољуба Вукашиновића, са посебним освртом на циклус из збирке „Звуци нестале хармонике”. Анализа указује на доминантне мотиве породице (мајке и оца), као и на поетско обликовање света детињства који је утемељен у личном и колективном памћењу. Посебна пажња посвећена је завичајним топонимима и именима личности које конституишу интимни простор песничког субјекта и доприносе аутентичности поетског исказа. У раду се разматра и мотив прве књиге и првог сусрета са књигом, који имају важну улогу у формирању духовног и културног идентитета лирског субјекта. Поезија Верољуба Вукашиновића показује снажну емотивну везу са прошлошћу, при чему се детињство и завичај јављају као трајне вредности и темељи личног и песничког идентитета. Анализом одабраних песама указује се на значај меморијских слика и породичних односа у структури Вукашиновићевог поетског света.

КЉУЧНЕ РЕЧИ: завичај, мајка, отац, књига, идентитет

I

У лексикографским изворима српског језика појам *завичај* најчешће се одређује као простор рођења и одрастања појединца, односно као место са којим је он животно и искуствено повезан. Тако се у најранијим речницима српског језика истиче да је завичај

место у којем се човек родио и на које се навикао, док каснији речници проширују значење на шири простор који обухвата родни крај, ближу околину и подручје порекла. У том смислу, завичај се може разумети и као постојбина или отаџбина, чиме се наглашава његова просторна и културна утемељеност. Заједничка одлика свих ових дефиниција јесте разумевање завичаја као конкретно одређеног географског простора повезаног са животом појединца.

Савремена тумачења појма завичаја, међутим, превазилазе искључиво географско одређење и у први план истичу његову емотивну и искуствену димензију. Поједини аутори завичај посматрају као простор детињства и младости,¹ док други указују на његову улогу као кључног просторног оквира у којем се обликују рана искуства и прве перцепције света.² Завичај се тако схвата као место у којем се одвијају процеси одрастања и формирања личности, а са којим појединац успоставља трајне емоционалне везе.³ Овакво разумевање завичаја представља основу за развој појма *завичајности*. У савременој науци завичајност се дефинише као свеобухватан концепт који обухвата једно конкретно, јасно одређено место, без тематских и временских ограничења. Реч је о простору који је географски, историјски и административно прецизиран, било да је у питању насеље, природногеографска целина или етничкогеографски простор. Истраживања завичајности усмерена су на проучавање прошлости, садашњости и будућности датог места, као и на све области људског деловања које се у њему одвијају.

Завичај се може сагледати и као простор у којем се обликују прва чулна и емотивна искуства појединца, кроз које се он постепено укључује у свет који га окружује. Управо због тога најинтензивнији доживљаји света трајно остају повезани са завичајем.⁴ Када се завичај доведе у везу са детињством, постаје јасно да он има кључну улогу у изградњи личног и колективног идентитета. У њему су похрањена прва искуства са језиком, окружењем и друштвеним односима, што га чини полазиштем за целокупан развој личности.

Посебан значај завичај има у области културе и уметности. Како истиче Цветковић,⁵ управо у особеностима завичајног говора, језика, усмене традиције, фолклора, пејзажа и укупне друштвено-

¹ Žan Ameri, „Koliko je čoveku potreban zavičaj”, *Reč*, 55 (1), 1999, 154.

² Josip Užarević, *Möbiusova vrpca. Knjiga o prostorima*, Službeni glasnik, Beograd 2011.

³ Никола Цветковић, *Лисци завичајних њпросјора*, Факултет педагошких наука Универзитета у Крагујевцу, Јагодина 2020.

⁴ Ј. Ужаревић, нав. дело.

⁵ Н. Цветковић, нав. дело.

-културне структуре налазе се трајни извори инспирације за различите облике стваралаштва – од књижевности и ликовне уметности до филма, фотографије и других уметничких пракси.

II

У збирци песама *Жалац*, у циклусу насловљеном „Звуци нестале хармонике”, песник Верољуб Вукашиновић иницира простор (личног) детињства уско га повезујући и поистовећујући са простором (сопственог) завичаја. Неколико песама овог циклуса посвећено је мајци, њеном боловању и смрти, али и сећањима на прошлост и повратак у песниково детињство које почиње песмом „Пастир у брдима”:

Пред смрт мајка ме је упитала а где су ти краве
мислећи да сам онај што га је послала
да чува стадо говеда у брдима
јер то је био његов најодговорнији посао.⁶

Питање „а где су ти краве” представља место реминисценције – урањања у простор детињства и примарног искуства света, у којем се преплићу рад, природа, породична динамика и први сусрети са књигом и језиком. Завичај у овој песми није само географски одређен простор, већ пре свега егзистенцијални и меморијски оквир у којем се обликују личност субјекта и идентитет. Слика брда, ливада и стада говеда функционише као архетипски пејзаж детињства, у којем се радни и животни ритмови природно усклађују. Онај којег је послала у брда:

А он је био дечак са књигом у руци
што је са кравама ходао и разговарао
и док су оне мирно брстиле зелено лишће
он лежао је у хладу и читао читао читао

Дечак који са књигом у руци чува краве оличава спој физичког рада и духовног искуства, односно рану коегзистенцију традиционалног, руралног начина живота и света писане културе. Чин читања, који се понавља у ритмичкој структури стиха („он лежао је у хладу и читао читао читао”), наглашава његову трајност и унутрашњу усредсређеност, сугеришући да је управо у завичајном про-

⁶ Све наводе из збирке песама доносимо према издању: Верољуб Вукашиновић, *Жалац*, Српска књижевна задруга, Београд 2024.

стору започето обликовање интелектуалног и поетског сензибилитета лирског субјекта.

Родитељи су представљени кроз слике непрекидног рада – кућних послова, рада на ливади, ткања и предења – чиме је успостављен контраст између дечјег искуства и одраслог света. Међутим, тај контраст није конфликтног карактера, већ указује на међугенерациску поделу улога унутар завичајног простора. Посебно је значајна фигура мајке, чије ткање и предење добија симболичку димензију: нити, пређа и клубе јесу метафоре живота, трајања и памћења, али и предзнак коначности.

Мајка је понекад ткала у оном собичку
уплићући вешто потку у основу
или је из повесма испредала пређу
и намотавала је на танано вретено

Сад кад се њено одмотало клубе
онај што негде краве је погубио
дао би све књиге из своје библиотеке
само да још један дан буде пастир у брдима
заваљен у траву са књигом у руци
безбрижно загладан у залазеће сунце
као у велико кравље око
које се гаси

Мотив мајчине смрти (одмотавање клупка живота) уводи временску дистанцу и активира сећање као кључни механизам песме. Питање с почетка песме „а где су ти краве” покреће ретроспекцију и открива расцеп између некадашњег и садашњег идентитета субјекта. У том расцепу завичај се појављује као изгубљени, али трајно унутрашњи простор, којем је повратак могућ једино у сећању и језику. Жеља лирског субјекта да се одрекне целокупне библиотеке како би још једном био „пастир у брдима” наглашава парадокс зрелог живота: културни и интелектуални капитал не могу надоместити изгубљено искуство безбрижности и пуне присутности у завичајном времену детињства. Жеља да се књиге замене за још један дан живота из детињства у којем је мајка још увек жива кореспондира са поређењем сунца које залази и крављег ока које се гаси. Крава као симбол има дугу и сложену традицију у митолошким, епским и народним нарацијама. У *Илијади*, Хера се назива „кровоока”, што указује на специфичну визуелну и емотивну моћ те фигуре: њене очи симболизују брижност, мудрост и заштиту, али и способност да посматра и надзира свет људи и богова.

Та симболика снажно кореспондира са мотивом краве у српским народним бајкама, где се мајка Пепељуге, у одређеним верзијама, претвара у краву како би сачувала своје дете; овде крава постаје медиј за очување живота, преношење заштитничких особина и интимне брижности. Слично, у песми „Пастир у брдима” крава се јавља као непосредан елеменат завичајног простора и свакодневице, али истовремено носи емотивно и егзистенцијално значење. Она је сведок и учесник децјег раста, интимни „саговорник” и знак стабилности, мирноће и привржености. У свим овим контекстима крава делује као огледало за односе човека и природе, као носилац пажње, заштите и трајности, али и као посредник између различитих светова: митског, народног и личног. Ова симболичка флексибилност омогућава крави да буде истовремено реалистични елемент руралне свакодневице и архајски, емотивно обојен знак унутрашње и духовне повезаности са завичајем. Завршна слика залазећег сунца, упоређеног са „великим крављим оком које се гаси”, заокружује песму снажном визуелизацијом материјалног и духовног простора. Она истовремено означава крај дана, крај детињства и коначност живота, повезујући личну судбину (смрт мајке) са природним циклусима. На тај начин песма „Пастир у брдима” артикулише завичај као темељни простор егзистенцијалног искуства, у којем се сусрећу природа, рад, језик и сећање, а који у зрелом добу постаје један од кључних оријентира у саморефлексији и идентитетској изградњи субјекта. Заменицама „онај”, „он”, „оног” успостављен је низ идентификације унутрашњег детета у лирском субјекту, који га сагледава из угла одраслог човека и дефинише као младог пастира у брдима. На тај начин и наслов песме у себи садржи две архетипске слике: пастира (дечака) и брда које је овде топос завичаја.

Својој мајци песник се враћа у још неким песмама, а њену смрт описује у песми „Мајка”. У овој песми развија слику одмотаног клупка из песме „Пастир у брдима”:

Као пас на поздери,⁷ таква је старост, сине,
умела је да каже, сећајући се дана
кад плело се на прелу и ткале се тканине,
и трлила се стабла од конопље и лана.

Једне вечери мајске сусрет се не размину:
смрт је обукла костим болничке постељине;
црни је бехар пао на моравску долину,
латице су се виле изнад наше планине.

⁷ Остаци конопље или лана после трљења.

У песми узвик *Јао!* са рођења детета и *Јао!* за мајком која је отишла са овог света постају уздах за мајком и свест о болу за њом „у дану који се без ње родио” у песнику. Но како то увек бива са мајкама, оне никада не напуштају своју децу, па се и Ружица преображава у оно што је за живота била, указујући на своје свеприсутство у животу лирског субјекта:

Волела је руже, Ружица је била,
руже су јој цвале кад се преселила

у небеску кућу са много балкона,
где, верујем, има дивних белагона.

Сад, када је нема, пролеће ме теши –
кроз мајске цветове она ми се смеши.

Једна поред друге, и једна наспрам друге, у идејном смислу стоје песма „Пастир у брдима” и „Дуд”. Прва посвећена мајци, а друга посвећена оцу. Двема фигурама које су најважније у детињству, и у сваком човековом добу. Песма „Дуд” тематизује завичај као простор памћења и међугенерациске повезаности, при чему се пејзаж детињства конституише као носилац личног и колективног памћења. Простор Ланишта, именован и јасно локализован, јесте микропопс детињства:

У пределу детињства беше Ланиште:
мала крчевина у врлетним брдима,
где виђао сам и срну и лане,
и небо плаветније од плаветнила лана.

Ланиште је географски мала али значењем испуњена целина унутар ширег завичајног простора. Његова описаност кроз природне слике (брда, срна, лане, интензивна боја неба) указује на примарну, чулно обојену перцепцију света, карактеристичну за детињство, у којој природа и субјект чине јединствено искуствено поље. Централни симбол песме јесте дуд, који се може тумачити као осовина завичајног хронотопа. Као стабло које расте „на међи њиве”, дуд заузима граничну позицију, између обрађеног и дивљега, рада и природе, прошлости и садашњости. Управо та граничност омогућава његову симболичку функцију места сусрета: под његовим крошњама одвија се заједничко време оца и сина, у паузама физичког рада. Тако дуд постаје простор предаха, разговора и ћутања, односно медиј међугенерациске трансмисије искуства:

На међи њиве растао је један дуд,
лиснатих грана, хладовит и горд,
под њим смо седели отац и ја
у паузама тешког разоравања земље.

У теоријском смислу, дуд се може разумети као *месѿо ѿм-
ћења* (lieu de mémoire), у којем се индивидуално сећање везује за
конкретан природни објекат. Он није само део пејзажа већ његов
смисаони чвор. У њему се сабирају рад, породична веза и дожи-
вљај детињства. Повратак лирског субјекта на Ланиште, мотиви-
сан „мутном жељом”, активира механизам меморијског трагања,
у којем се физички повратак у простор поклапа са унутрашњим,
емоционалним повратком у прошлост.

Слика искошеног дуда уноси у песму мотив прекида и губитка:

Недавно, мутном жељом ношен,
обиђох Ланиште и затекох честар,
и на оном месту, разгнурвши шипраг,
угледах дуд, потпуно искошен,

лежао је тако, с гранама на земљи,
прекривен маховином, сав исцрвоточен,
још био је жив и шуморио је.
Загрлих дебло и заплаках – оче!

Дрво је оборено, распаднуто и нагрижено временом, али исто-
времено још увек живо, што указује на парадоксалну природу
памћења: иако нарушено и фрагментарно, оно наставља да траје.
Шуморење обореног стабла постаје метафора преосталог гласа
прошлости, који иако ослабљен није и потпуно угашен. На тај
начин песма успоставља напетост између некадашње пуноће зави-
чајног искуства и његове садашње, редуковане форме. Емоционал-
ни врхунац песме остварен је у гесту загрљаја дебла и апостро-
фираном обраћању оцу. Тај чин симболички спаја дрво и отац у
исту фигуру. Дуд постаје замена за очинску присутност, док отац
бива уткан у природни поредак завичаја. Тако се завичај не јавља
само као простор географског порекла већ као мрежа емотивних
и телесних веза, у којима природа преузима функцију чувара поро-
дичне и личне историје. Песма „Дуд” артикулише завичај као про-
стор у којем се укрштају природа, рад и породично памћење. За
разлику од идиличне представе детињства, овде је наглашена ње-
гова пролазност и рањивост, али и истрајност унутрашње везе са
одређеним местом. Дуд, као симбол трајања и пропадања, постаје

кључна фигура завичајне поетике, у којој се губитак не поништава већ претвара у чин сећања и поетског сведочења.

Чак и када дечак одрасте и врати се у Ланиште, оца више нема у конкретној присутности, али његов утицај остаје уткан у сећање и у симболички простор дуда. Загрљај стабла у последњим строфама песме функционише као пренесени гест очеве близине, што показује да фигура оца у завичају може да постоји и као емоционални и меморијски оријентир. Фигура оца, дакле, повезује више слојева завичајног искуства. Она је и конкретна, телесно присутна у раду и физичкој бризи о дому и земљи, и *симболичка*, као носилац традиције, сећања и вредности које обликују дечје поимање света. Та симболичка улога оца доприноси формирању идентитета и унутрашње стабилности лирског субјекта, али и појачава носталгију и свест о пролазности завичајног простора када се одрастањем губи непосредна присутност.

III

Дрво живота повезано са фигурама оца и сина појављује се и у песми „Круксе”, о песнику Миловану Данојлићу, који је у свом завичају Ивановцима имао плодну крушку која сину причињава радост када их бере. Како једне године крушка не рађа, а дететовој жељи ваља удовољити, песник купује крушке на пијаци и везује их на гране дрвета:

Тако нешто могао је само песник
који је крушке у детињству брао,
тамо где мука гони сељака
а сељак овцу, и где је свака
крштена душа крај кривог плота
кончићем везана
за дрво живота.

Песмом „Круксе” Вукашиновић сликом односа оца и сина приказује туђе детињство и туђ завичај, у којем удвољење жељи није испуњење хира детету већ гест којим се спајају животи свих генерација Данојлића, који се на овај или онај начин окупљају око омиљене крушке. Иначе, крушка је, као и дуд, у неким српским местима свето дрво и дрво заветине, а поштовање према дрвету у завичају је поштовање према прецима и потомцима – према породичном стаблу.

Слике завичаја припадају једнако и песнику и његовим пријатељима. Свако на овом свету има своје место под капом небеском,

индиректно нам поручује песник Вукашиновић. Поред Милована Данојлића, ту је и „сељак интелектуалац” Ненад Михајловић, чији ће се завичај („Свој виноград сања окупан у млеку”) преобразити у завичај на небу („Сутрадан у Божје винограде оде”), као што се и Ружица вазнела са својих балкона у „небеску кућу са много балкона”.

У простору описане завичајности, поред централних фигура мајке и оца, трећи стуб детињства је – књига (слово, писање, читање). Песма „Каменово доба” носи дубоке и носталгичне мотиве, који истичу разлику између традиционалног живота и савременог света. Песник се присећа свог детињства, када је учење било блиско природи и људима, а камен и креда били су средства за образовање, за разлику од данашњих технологија. Символика старог комшије Драгољуба Ћирића, који му је преносио своје знање, показује важност мудрости која долази кроз искуство. Камен као хладан материјал који је „топлији” од савремене технологије представља традицију и историју архетипа – првобитне артикулације писма. Песник истовремено признаје напредак који технологија доноси, али истиче да она не може заменити дубоку и искрену везу с природом и људима која је некада постојала. На овај начин истакнута је важност очувања наших корена и вредности које су дубоко укорене у прошлости, а које модерни свет често занемарује:

Ту, где још тече Летица река
и свуд се шири кисело дрво,
још стоји наша каменотека,
у њој и моје слово је прво.

Сад после скоро шездесет лета
у руци држим магични знамен,
светлећу таблицу интернета,
али топлији био је камен.

Сукоб модерног и старог налазимо и у песми „Свици”:

Памтим мале свице како су трептали
у шумним ноћима дечјег изобиља,
ено светлаваца! к њима смо трчали,
док су светлуквали сред мирисног биља.

Сада их не виђам, као што ни лето
нема онај мирис, зли комарци зује
налик дроновима што лете над светом,
док свиткају суперхелијске олује.

IV

„Пролеће у Бадровцу” једна је од оних песама испеваних у славу књиге, која је у песниковом детињству оставила велики траг. Пре свега, то је прва књига коју је добио својом заслугом учења у првом разреду за одличан успех. И њу ће пожелети, исто као и „још један дан да буде пастир у брдима / заваљен у траву са књигом у руци”, што је чежња за безбрижношћу детињства:

Од тада, прођоше силне године,
и хрпе књига затрпаше ми живот,
само нема те једне, остадох је жељан
као и укуса прве чоколаде.

Андрићевским осећајем за књигу⁸ још једном ће нас подсети-ти на ону чувену светлост коју исијавају књиге:

Гледао сам у њих, сијале су
неком необичном и непоновљивом светлошћу,
и када је дошао ред на мене
угледах у рукама бљештави предмет.

Песме циклуса садрже у себи реминисценције на детињство које су мотивисане глаголима враћати се, свратити, бити ношен „мутном жељом”. Сећања функционишу као места урањања у прошлост испуњену сликама, звуцима, аутентичним личностима, али и дубоким емоцијама које се осећају у песми:

Да се вратим, и тоном и сликом,
у детињство, и топлину гнезда,
дозива ме сетном хармоником
Пера Ћирић, с неба пуног звезда.

Ако је у песмама о песми и књизи, са којима кореспондирају многе друге песме других циклуса ове збирке, завичај поистовeћен и са првим словом урезаним у камен поред реке, песник Вукашиновић у песми „Хармоникаш” описује музичара Перу Ћирића чије

⁸ Једно од забележених сећања на детињство Иво Андрић оставио је у разговору за *Полицику* описујући свој пут од куће до школе на којем се налазила и сарајевска књижара у којој је први пут имао прилике да види мноштво књига, које су бивале још лепше и примамљивије када се излог увече осветли. Ту пред излогом књига које није могао да има због свакодневне оскудице, он је почео да машта и први пут да пише *мислима*.

је имање једино хармоника. Али његова песма и боемство део су детињства лирског субјекта, и зато се дугмад на хармоници пре-ображава у сазвежђе:

И сам, често, бежим у самоћу,
и певушим неке песме старе;
понекад ми звезде светле ноћу
као окца старе дугметаре.

Онако као што хармоника открива цео један свет уметности, тако и ћемане Симић Мије постаје Орфејева лира из детињства песника.

Насупрот животу упамћеном из детињства у завичају, стоји као општи контраст из садашњости песма „Посрнуће”, са темом незаустављивог пропадања и уништавања старих вредности и начина живота у српском селу. Песник, кроз слике напуштених кућа и празних њива, описује дубоку тужну носталгију за прошлошћу, као и бол због губитка традиције и идентитета. Људи и природа се растварају у прашину, а песник, који је и сам део овог процеса, осећа се као мета, оптерећена теретом заборављеног света. Кроз ову песму песник упућује снажну поруку о непоправљивим променама које су се десиле у друштву, али и о емотивној патњи коју су те промене изазвале. У овим стиховима појављује се још један песников завичај, а то је Стражилово (општи завичај свих српских песника):

Да нисам посут оним прахом
са Стражилова, из висина,
не знам куд бих са овим страхом,
тим црним дахом рушевина.

Потом се, поново у циклусу, уз њу јавља песма „Буђење”, која описује јутарње време као пуну слику живота на селу, где звуци природе, људи и животиња стварају особену композицију звукова и осећања. Ова песма користи богатство звукова и сензорних утисака како би дочарала животну сцену, истовремено изражавајући осећај раздвојености између прошлог живота и савременог доба. Песник описује животне звукове који долазе са свих страна: од петаљских звукова, рзања коња, мукања крава, до певушења птица и звукова који карактеришу природни циклус. Ови звукови, као и мириси и визуелне слике, стварају опипљиву слику мира који је био пун живота и активности. Овај живот, усклађен са природом, приказан је као хармоничан и динамичан. Но песник се

буди у савременом добу, које му делује као сурови контраст ономе што је раније било:

Будим се дуго, пуна је соба,
детиње слике душа је снила,
а пробуди ме садашње доба,
грак лудих врана, шум црних крила.

Грак лудих врана и шум црних крила симболизују непознате и хладне звукове модерног света, који замењују природу и лепоту прошлих времена. Тиме се читалац читалац наводи на размишљање о томе како је савремени свет, са свим својим технолошким напретком, изгубио неке важне елементе живота који су некада били присутни.

Последња песма циклуса, „Мала песма за великог Живадину”, посвећена је Живадину К. Митровићу. У песми је још једанпут кроз слику памћења приказана слика детињства око Мале Сугубине, која очигледно иницира неке детиње митове, о Баш Челику и срцу које постаје птица, са циљем приказа односа туђине (Париз) и завичаја који, према песниковом схватању, одмах након човекове смрти постаје исто место само на небесима:

Пишем ти песму, драги Живадине,
док још миришу траве ливадине,
ту негде, близу Мале Сугубине,
у време страшне светске изгубине,

и памтим како некад беше велик
моравски бунар где живи Баш Челик,
и видим птицу из срца лисице
како узлеће, с трепетом, уз свице

што светлуцају и пламте, из близа,
као чаробне светиљке Париза,
и узносе те, из ове градине,
негде у светлост, драги Живадине!

У овом циклусу песама налази се на самом почетку и насловна песма збирке, „Жалац”. Жалац је жаока, која етимолошки кореспондира са нашим глаголом „жалити”, те се у контексту циклуса врло јасно разлучује као мотив и тема носталгије за детињством и завичајем – оним што чини песникову завичајност, која га увек изнова „боли, печи и врти”, али песмом, вином и виолином и чудновато лечи.

Анализом тематско-мотивских целина у збирци песама *Жалац* Верољуба Вукашиновића, с посебним освртом на циклус из збирке „Звуци нестале хармонике”, утврђено је да мотиви детињства и завичаја заузимају централно место у песниковом поетском свету. Породица, а нарочито фигуре мајке и оца, представљају основне носиоце емотивног и идентитетског значења, кроз које се обликује лирски субјекат и његов однос према прошлости. Завичајни топоними и личности из песниковог окружења додатно доприносе аутентичности и конкретизацији поетског простора, чинећи га препознатљивим и дубоко личним. Свет детињства приказан је као простор сигурности, припадања и првих животних искустава, али и као извор трајне носталгије (жалац који врти). Посебно место заузима мотив књиге и првог сусрета са читањем, који симболизује почетак духовног сазревања и улазак у свет културе и уметности. Верољуб Вукашиновић кроз поезију о детињству и завичају чува лична и колективна сећања градећи поетски идентитет заснован на вредностима породице, традиције и културног наслеђа. Детињство и завичај у збирци песама *Жалац* јављају се као трајне и неисцрпне теме које обликују емоционалну и мисаону основу песничког израза, чинећи самим тим целокупно Вукашиновићево песништво оригиналним и препознатљивим у савременој српској поезији.

Мср Милица Д. Миленковић
 Универзитет у Нишу
 Филозофски факултет
 Докторске студије србистике
 milenkovicmilica89@gmail.com